

lædes møtibereede Udbidelse af Udgangen til Erftatning.

For større Anffueligheds Skyld foretrælle vi, fremfor at stille flere Wændingsforflag til Paragraffen, at foreflaa en ny Affattelse, hvorved vi dog tro at burde holde os faa nær som muligt til den foreliggende Redaktion. Som den, der flal erftatte tilføiet Skade, nævner Lovforflaget ligesom Forordning af 9de Jult 1817 § 1 **Cieren**; det er taget under Dverveifelse, om det maatte være rigtigt alene at nævne Cieren, efterfom det ingenlunde altid er ham, hvem det paa-hviler at erftatte (ffr. Forordningen af 29de Otktober 1794 § 43), men man har dog ikke fundet tilffræffelig Anledning til i faa Henffende at afvige fra Forflaget.

Til § 2.

Paragraffen beværer Forbrugernes Ret til selv eller ved deres Folk, eller hvem de elers dertil ville hemyndige, at optage anden Mands Husdyr, der ere komne ind paa deres Foder, men der findes hverken her eller andetffeds i Lovforlaget itegen Straffebestemmelse for Krenkelse af Optagelsesretten ved egenmægtig Tilbagetagelse af optagne Dyr. Effjøndt denne Handling efter Sagens Natur maa være strafbar, bør en udtryffkelig Udtalelse heraf dog formentlig faameget mindre faaves, som Forordningen af 1794 § 42, der fastfattede Straffen for egenmægtig Tilbagetagelse af optagne Dyr; ikke er ophævet ved Straffelovens §§ 309—10, men nu ophæves ved Udkastets § 15, og vi foreflaa derfor den manglende Bestemmelse tilføiet (Wffl. Nr. 2).

Paa Sandflugtsffræffninger, hvor Dæmpningen befforges af det Offentlige, tilkommer Optagelsesretten ifølge Lov af 29de Mættis 1867 § 19 foruden Cieren ogflaa vedkommende Sandflugtsbetjent; da det anfes hensigtsmæffigt ikke at gjøre Forandring heri, og anførte Paragraph i sin Helhed sættes ud af Kraft ved Forflagets § 15, stiller Udvalget Wændingsforflaget Nr. 3 til Dpretholdelse af det Offentliges Optagelsesret paa ommeldte Klitter.

Til § 3.

Medens Optageren ifølge Pl. 14de Jult

1837 er berettiget til at tilbageholde det optagne Kreatur faalænge, indtil baade Optagelsespengene, Skadeserftatningen og de paa-løbne Omkostninger ere betalte, begrænder Forflaget Tilbageholdelsesretten faaledes, at Udlevering ikke kan negtes, naar Optagelsespenge og Erftatning for Foder og Pasning er erlagt. Denne Indffrænkning, som findes motiveret i de Lovforlaget tilføiede Bemærkninger, tiltræder Udvalget, forfaavidt Optageren derved udeluffes fra at tilbageholde Dyret til Sikkerhed for den ham tilkommende Skadeserftatning, ligesom det endvidere Intet vides at erindre imod, at han paa den anden Side, naar han samtidig har optaget flere faamme Eier tilhørende Dyr, berettiges til — hvad Pl. 1837 negter ham — at holde faantlige Dyr tilbage, uanfset at et enkelt som oftest vilde være tilffræffeligt for det Diemed, i hvilket Tilbageholdelsesretten er givet. Men der ffjønnes ikke at være tilffræffelig Grund til at undtage Omkostningerne ved den i § 5 ommeldte Befjendtgjørelse, hvor denne bliver nødvendig, fra de Udseer, som Cieren maa betale, forinden han kan faade sine Dyr tilbage, og Udvalget ffulte i Dverensftemmelse dermed foreflaa en anden Affattelse af Paragraphens 1fte Punktum. (Wffl. Nr. 4).

I Klassifikationen af Husdyrene med Hensyn til Optagelsespengeffes Størrelse tillade vi os at anbefale Thinget nogle Forandringer (Wffl. Nr. 5 og 6), væsentlig begrundede i en fra Lovforlagets Dpfattelse noget afvigende Burdering af den Skade, som Dyrene efter deres Natur og i de forffjellige Aldre kunne anrette.

De nedenfor under Nr. 7, 8, 9, 10 og 11 stillede Wændingsforflag tør vi anse det usoinødent her at motivere.

Til § 4.

(Wændingsforflagene Nr. 12, 13 og 14.)
Den ovenfor anbefalede nye Bestemmelse om, at den, hvis Husdyr bevislig ere komne ind paa anden Mands Grund, men ikke der ere blevne optagne, flal være ffkyldig at bøde for Uffred ligesaa Meget, som Optagelsespengene vilde have udgjort, kunde finde en pæffende